

ærede Ordfører vil bekræfte, at det ikke kan have nogen Indflydelse paa Sagens Realitet (Ordføreren: Ja, det er aldeles rigtigt).

Da jeg ikke anseer det for rigtigt at begynde Forhandlingen, før den ærede Indenrigsminister er kommen tilstede, og jeg antager, at han strax vil være her, skal jeg ikke for Diebliffet gaae til Sagens Forhandling.

Da Indenrigsministeren efter omtrent en Minuts Forløb var kommen tilstede, bemærkede:

Formanden: Jeg skal nu begynde Forhandlingen ved den tilbagestaaende Deel af denne Sags 3die Behandling. Forhandlingen er saaledes aabnet. Den ærede Indenrigsminister har Ordet.

Indenrigsministeren: Jeg har troet det rigtigt at begjære Ordet ved Begyndelsen af Forhandlingen om det foreliggende Lovforlags Vedtagelse. Mine Udtalelser ville imidlertid kunne blive temmelig korte, og de ville blive i Overensstemmelse med mine tidligere Udtalelser, idet Situationen egentlig aldeles ikke er forandret; den er omtrent den samme, som den var ved de tidligere tvende Behandlinger. Det er mig ikke ganske klart, hvorledes jeg skal betragte det høie Things Stilling til det foreliggende Forslag. Ved 2den Behandling af Lovforlaget udtalte den ærede Ordfører paa Grund af en Udtalelse af mig om, hvilken Betydning jeg lagde i Afstemningen over et Indringsforslag, som dengang var stillet under Nr. 6, at han vilde sige, at Indenrigsministeren sluttede vel stærkt. Han meente, at, hvad Folkethinget i det Diebliff gjorde, ikke kunde fortolkes som Noget, fra hvilket det ingenlunde vilde vige; en saadan Fortolkning meente Ordføreren var for stærk. „En saadan Afstemning her betyder“ — tilføiede han — „at Folkethinget ikke i dette Diebliff vil eller tør opgive Bestemmelsen om de 20 Aar“ — det var nemlig derom, Indringsforslaget gjaldt — „men dette er Alt, hvad Ministeren med Rette kan lægge ind i en Afstemning nu. Vi vide Alle, at Loven har en lang Gang at gaae, og denne Af-

stemning her er hverken i dette Punkt eller i noget andet en endelig Afgjorelse“. Den ærede Ordfører havde vistnok fuldkommen Ret i denne Opfattelse, thi jeg kan godt forstaae, at det høie Thing under Sagens fremtidige Gang kan komme til en noget anden Beslutning, men paa den anden Side maa jeg dog ved Afstemningen over dette Punkt ligesom over flere andre væsentlige Punkter kunne drage en Slutning om, hvorledes Thinget i det Hele vil stille sig til Sagen. Jeg maa deraf kunne slutte, om det er Folkethinget magtpaaliggende at fremme Lovforlagets endelige Vedtagelse og at faae det Spørgsmaal, som foreligger, endelig løst. Hvorledes Thinget i Fremtiden vil stille sig til Lovforlaget, dersom det skulde komme tilbage hertil i en forandret Stikfelse, kan jeg ikke vide, og jeg vil saaledes blive nødsaget til at holde mig til Forslaget, som det nu foreligger efter den igaar stedfundne Afstemning; heri maa jeg see Folkethingets Villie tilfjendegivet for nærværende Diebliff. — Stilleren af Lovforlaget udtalte ved dets Indbringelse, og han har gjentaget det ved de senere Forhandlinger derom, at det var hans Bestræbelse at gjøre lige Ret imod begge Parter, samt at dette havde været hans Formaal fra det første Diebliff, han tog fat paa Udarbejdelsen af dette Lovforlag. Ligesom jeg beredvillig anerkjender den Dygtighed og Omhu, hvormed han har bearbejdet Lovforlaget, saaledes skal jeg ogsaa villig erkjende hans Bestræbelse efter at naae det Maal at gjøre lige Ret imod begge Parter. Det er for mig ganske tydeligt, at der hos ham har været en alvorlig Bestræbelse efter at naae dette Maal; men om hvorvidt det er lykkedes ham at naae det i sin fulde Udstrækning, skal jeg ikke her tillade mig at udtale nogen Mening; det kommer i saa Henseende meget an paa, hvilket Standpunkt man i det Hele indtager. Spørgsmaalet bliver dernæst, om man kan sige, at Thinget ved sine Afstemninger yderligere har støttet denne Bestræbelse hos Forslagsstilleren, eller om det har vedtaget Bestemmelser, som man kan sige ere mere eller mindre ugunstige for den ene eller for den anden Part end Forslagsstillerens; men derover skal jeg heller ikke her tillade mig at fælde